

[Krarup.]

vilde jeg i alt Fald betragte som en Forbedring af Lovforslaget; selv om jeg ikke har ret meget tilovers for det i dets Helhed, var det dog altid en betydelig Forbedring.

For min Stilling i denne Sag skylder jeg at give Grunde. Lad mig nævne tre. Først den, at jeg finder, det strider mod den Anvisning, der i den hellige Skrift gives om Præsteembeder, f. Eks. i 1. Kor. 14. Kap., og hermed tillige mod den kategoriske Udtalelse af Paulus, som man lægger meget Mærke til, og hvor der staar: Hvad jeg her har skrevet, skriver jeg til jer som Herrens Bud.

Det er mærkeligt med Paulus, for han udtrykker sig forskelligt, naar han giver sine Anvisninger til de unge Menigheder rundt omkring, som han har stiftet, og som nu skal til at udarbejde deres Kirkøforhold. Om noget siger Paulus til disse Menigheder, at det, han her skriver, er hans Vilje — det gælder f. Eks. Spørgsmaalet om at gifte sig eller lade være at gifte sig og saadan noget. Men om andre Ting skriver han kategorisk saadan som her: Dette er Guds Vilje. Der er altsaa en Forskel paa hans Anvisninger, og jeg forstaa, og mange forstaa som jeg, at netop dette Sted er et af de Steder, hvor han sætter sin største Autoritet ind paa, at saadan maa det være.

Man kan ogsaa nævne det kendte Sted i 1. Tim. Kap. 2: At være Lærer tilsteder jeg ikke en Kvinde. Her maa man altsaa forstaa det som det offentlige Lærer- og Forkynderembede, Præsteembedet, som det har udviklet sig i Menighederne ned gennem Tiderne.

Det er ud fra en saadan absolut Forstaaelse af dette Bibelord, at Kirken fra sin Begyndelse af nu i 1900 Aar har nægtet Kvinderne Adgang til Ordination i Præsteembeder, men saa sandelig ikke nægtet dem Adgang til at tjene Gud og Kirken paa mange andre Maader, som Missionærer, som Diakonisser, som Sygeplejersker, som Lærereinder. Der er mange, mange Maader, hvorpaa Kvinder kan udøve den Gerning, som de i mange, mange Tilfælde — jeg er næsten lige ved at sige i de fleste Tilfælde, maaske kan jeg endnu stærkere sige i alle Tilfælde — udfører bedre end vi Mænd. Men der er altsaa for mig det Forbehold, at Præsteembedet er ikke for dem, og saadan har det hidtil været Skik.

Naar den hellige Skrift for mange og ogsaa for mig er den eneste Regel og Retsnorm for Lære og Liv som det, der har med vor Overbevisning og Tro at gøre, da vil det betyde noget meget alvorligt, om vi

gaar stik imod, hvad vi nu i op imod 2 000 Aar har opfattet som Guds Vilje for os i denne Sag.

Det bliver, som jeg glædede mig ved at høre Venstres ærede Ordfører sige før, for os en Samvittighedssag, man kan ogsaa sige en Hjertesag. Og hermed kommer jeg til den næste Indvending mod at give Kvinder Ordination som Præster.

Det vil bryde med Kirkens i 900 Aar gamle Tradition og vil svække det Baand, der er og har været mellem de evangeliske Kirker i mange Lande, og det tilmed i en Tid, hvor Kirken er inde i en meget svær Tilstand, og hvor Sækulariseringen breder sig i alle Kredse.

Lad mig omtale et enkelt Land, Schweiz. Man har her aldrig vedtaget at ordinere Kvinder til Præster i de protestantiske, spredte Menigheder, i de romersk-katholske er det selvfølgelig ganske udelukket, og det er ogsaa værd at mærke, at den romersk-katholske Kirke overhovedet ikke kan tænke sig at indsætte Kvinder i Præsteembeder. Men altsaa i Schweiz har Forholdene ført med sig, at Kvinder nu og da er ansat som Pfarrhelferinnen, som Præstemedhjælpere, kvindelige cand. theol. er, der er ansat som uordinerede Medhjælpere hos Sognepræsterne. Oprindeligt skulde de hjælpe Præsterne med Husbesøg, Kontorarbejde, Kvindekredse o. lign., men i en Tid, hvor der var almindelig Præstemangel, er det gaaet saadan, at disse Præstemedhjælpere visse Steder ogsaa er blevet sat til at prædike og udføre kirkelige Handlinger uden at være ordineret. Altsaa noget lignende som den Tilstand, vi har med Frøken Ruth Vermehren i vore Kvindefængsler efter den gamle Regel: *in casu necessitatis*, i Nødstilfælde. Der findes ca. 20 af den Slags Præstemedhjælpere i de 16 schweiziske Kantoner. Disse Kantoner er saa selvstændige, at man i Kantonerne Zürich og Basel ordinerer Kvinder til Præstemedhjælpere, ikke til selvstændige Embeder, medens man i Kanton Bern ikke vil ordinere. Til Trods for, at man her gennem flere Aar har haft Kvinder inde i Præstegeringen og har kunnet følge deres Arbejde der, et Arbejde, som ofte har været godt, har de nye schweiziske Kirkelove af 1946 intet at sige om Ordination af kvindelige Præster. Spørgsmaalet er altsaa ogsaa der saa vanskeligt, at man ikke tør bryde med Oldkirkens Stilling og Bibelens Ord.

Saadan er det ogsaa herhjemme. Det vil vække Splid og rejse Modsætninger i Menighederne, som det har gjort her blandt Rigsdagens Medlemmer, hvis Lovgivnings-